

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6061

гр. София, 13.08.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в закрито заседание на 13.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

като разгледа дело номер **12464** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК (в частта му по отношение на разноските). Искането е за изменение на решение № 3003/17.06.2020 г., с което е отхвърлено оспорването на [фирма] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С82-0337196/21.10.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С.. С посоченото решение [фирма] е осъдено да заплати в полза на Националната агенция за приходите вознаграждение за юрисконсулт в размер на 500 лв.

Постъпило е искане от процесуален представител на жалбоподателя по спора за изменение на решението в частта му по отношение на разноските, като на основание чл. 248, ал. 2 от ГПК съдът е съобщил на насрещната страна за исканото допълване. След съобразяване на приложимите правни норми, като неоснователно се определя направеното на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК искане за изменение за постановеното решение в частта му за разноските по отношение на определеното вознаграждение за юрисконсулт.

Искането за присъждане на юрисконсултско вознаграждение е направено своевременно от ответника в представено становище по делото. Съобразно чл. 161, ал. 1, изречение трето от ДОПК на администрацията вместо вознаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско вознаграждение в размера на минималното вознаграждение за един адвокат. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските вознаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, вознаграждението е 500 лв. Съгласно чл. 161, ал. 1, изречение трето от ДОПК на администрацията вместо вознаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско вознаграждение в размера на минималното вознаграждение за един адвокат. В тази връзка съдът съобразява и

мотивите, съдържащи се в решение № 10 от 29 септември 2016 г. по к.д № 3/2016 г. на Конституционния съд, в които изрично се посочва, че при правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, което не означава, че такъв не е бил направен (отсъства), не може да бъде направен или че априори не е адекватен на минималното възнаграждение на адвокат, според скалата на Наредба № 1/09.07.2004 г. Безспорно е от една страна, че юрисконсултите работят по трудово или служебно правоотношение. В този смисъл те получават ежемесечно възнаграждение, като в длъжностните им характеристики е включено и осъществяване на процесуално представителство на страната по съдебни дела. Известно е наред с това, че в номиналното брутно изражение на работната заплата на юрисконсултите отсъства разбивка по отделни видове дейности – фиксирана сума за ежедневно правно обслужване (договори, консултации, становища и т. н.) и фиксирана сума за евентуално процесуално представителство по дела. Макар и подобна неопределеност да е налице, фактът, че работодателят включва тези различни по вид разходи във възнаграждението на юрисконсулта не може да се отрече. За работодателя съществуват и задължения по трудовото законодателство за повишаване квалификацията на работната сила и юрисконсултите в частност, за предоставяне на здравословни условия за труд, в т. ч. материално-техническа обезпеченост за полагането му и др., които също налагат осъществяване на специфични разходи. При тези данни, макар и да са налице различия в организацията и осъществяването на юрисконсултската и адвокатска дейност, по своята същност, юрисконсултското процесуално представителство пред съд е идентично, предвид съдържанието му и осъществяването му пред съдебен орган, с адвокатското представителство по дела. Този извод не изключва, напротив, обуславя използването на сходен критерий при разпределянето на разноските на страните за адвокатско, съответно юрисконсултско процесуално представителство.

При съобразяване на тези обстоятелства искането за изменение на решението в тази негова част е неоснователно.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание с чл. 248, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 161, ал. 1, изречение трето от ДОПК съдът

ОПРЕДЕЛИ

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНО искането на [фирма] за изменение на решение № 3003/17.06.2020 г., с което е отхвърлено оспорването на [фирма] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С82-0337196/21.10.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., в частта му по отношение на разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

